

así doe novembro.

así doen as moas apretadas contra ti, coma un barco,
unha traxedia para un pobo
ou o recordo dun membro fantasma. doe
porque non te dás ido aínda que marcharas,
e non hai bálsamos para o baleiro dun amputado.
nin sequera doses xustificadas de codeína
contestan as miñas mensaxes.
nunca preguntas.
por min. nunca preguntas por min.
así doe a praia na que nos coñecemos.
toda ela cábeme espesa nos petos do abrigo
e entérranse as mans entre as cunchiñas, facéndome cortes.
sabes que sangro polas mañáns?
pequenos cortes invisibles que deixou todo o que vén despois da marea.
así doe novembro,
e máis.
inmenso.
onde o mar rompe contra as rochas
novembro doe inmenso.
alí é onde máis manca
que non che sexa
nin sequera un recordo.

María Lado (Nove)